

Хлопчык у мамы пытае ўсур'ёз:

– Татачка мой – сапраўды Дзед Мароз?

Мама адказвае:

– Так, сапраўды!

– Баба Мароз ты, мабыць, тады?

– Так гаварыць яшчэ трошачкі рана...

– Хутка я вырасту... Кім жа я стану?

Хочацца ведаць, які ў мяне лёс.

– Сынку, ты — будучы
наш Дзед Мароз.

— Мама, прабач, але я не дурны
рабіць усё тое, што і яны.
Ці мушу скакаць я з высокага дома,
калі з яго скокнуў сваяк ці знаёмы?
Як нехта не мае пра нешта ўяўлення,
чаўпе пра традыцыі да ачмурэння!

– Не сумнявайся, любы назола,

бацька не дасць на такое дазволу.

Бач ты, аленям дайце свабоду!
Ялін не сячыце! Прыдумаў мне моду!
А, вось яшчэ: гатуйце без мяса —
суцэльныя выдумкі і выкрунтасы!
У нас жа адбою няма ад кліентаў!
Што ты забыў у маіх канкурэнтаў?

Бацька, трохі абдумаўшы справу,
адказвае цвёрда, хоць і ласкава:
— Як Дзеда просіць пра нешта малеча,
адмовіць няма як, ды і недарэчы.

ПАТРАБУЕП
КАЛЯДНАЙ
ПРЭМЦІ!

Спрадвеку ёсць у Марозаў законы,
я мушу выконваць іх паўсядзённа!
Ты ж разумееш, мая дарагая, —
тут я нічога не вырашаю,
калі пажадала зайца дзіця...

Мо гэта такі этап развіцця?!
Слёзы цякуць у хлопца: кап-кап.
— Гэта ніякі вам не этап!

Не буду Марозам
за бацькам следам,
стану я лепш
Велікодным Дзедам!

